

baptist.dk

4

I praksis

2016

Baptist Kirken

Indhold I praksis

3 Tro skal føre til handling

– leder

4 Byens imam anbefaler folk at gå i kirke

– åben kirke i Holbæk

6 Når vi tør dele de gode nyheder

– om Katapult

8 Frygt ikke – tro kun

– er man bange, når man tror?

11 Kirkernes Sociale Arbejde i Silkeborg

– et netværk der hjælper

14 Lad handling følge ord

– med udgangspunkt i diakoni

16 Saralystkirken

– Kirke og Kulturcenter

18 En kirke der rækker ud – og ind

– om ICBC i Hvidovre

20 Mission som Kristusvidnesbyrd og diakoni

– om det bibelteologiske fundament

23 Nu lukker sig mit øje

– om en gammel godnatsang

24 Teologisk Forum

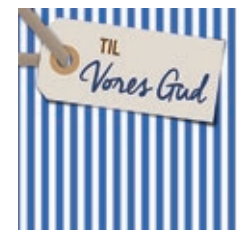
– hvordan det kan bruges

26 Gud har været god mod mig!

– portræt af Emil Lauge Ibsen

[📷] Kasper Klarskov

29 Nye værker

– Til Vores Gud

30 Fælles om at være kirke for børn og unge

– om Bornholms børne-, teenage- og ungdomsarbejde

31 Navne

32 Platform

– lær ny discipelpraksis på Sommerstævnets alternative scene

34 Kirketage, folkemord og fremtid i Burundi

– der er mange udfordringer

36 Statements

– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 4, 2016 – 163. årgang

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Casper Walsøe Hansen, webredaktør
tlf. 3159 0733, casperjonstrup@gmail.com
Bente Jensen, tlf. 9829 3302, beje@events.dk
Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Else Skov Villadsen, tlf. 7583 4006, else@villadsen.com
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Aarhus
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.200

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5: 30. september. Deadline 1. august.
Nr. 6: 2. december. Deadline 3. oktober.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til *baptist.dk*: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 2299 6483 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Tro skal føre til handling

›Vær ordets gørere og ikke kun dets hørere‹ skriver Jakob i Det Nye Testamente¹. Det gælder stadig. Tro skal føre til handling, ellers er den ikke virksom – men troens handling kan se meget forskellig ud.

[≡] Lone Møller-Hansen

[☐] Kasper Klarskov

Aldre mennesker kan føle sig til overs: ›Jeg kan jo ikke noget mere...‹. Men det er ikke sandt. Man kan altid bede. Også det er en handling. Måske endda den vigtigste, for så trækker vi på de største kræfter i verden, Guds!

Howdan ser din tro ud i praksis? Unge mennesker har udfordret mig og spurgt:

1) Jakobsbrevet kap. 1, vers 22

›Hvis din kirke lukker i dag, hvem vil så græde over det?‹ Det er et vigtigt spørgsmål. Hvis det kun er menighedens medlemmer – og måske endda kun nogle af dem – så er der noget rivende galt.

Næstekærlighed og mission

Jesus siger, at vi skal elske vores næste som os selv. Det skal også kunne mærkes; tro skal være virksom i kærlighed. Læs hvordan det kan opleves i Silkeborg, Aarhus og Holbæk. Hvad er historierne fra din kirke?

Jesus siger også, at vi skal gå ud i al-verden og gøre mennesker til hans disciple. Det er i allerhøjeste grad handling! Thomas Willer udfordrer os ved at spørge, om vi tror så meget på vores tro, at vi tør fortælle andre, at Jesus er vores og verdens frelser. Kun på den måde kan kirken vokse med nye trosfællesskaber.

Troens gennemprøvede praksis

›Frygt ikke, tro kun‹, skriver Birger Nygaard ganske vist. Men det betyder ikke, at troen er inaktiv. Snarere at frygten ikke må lamme os. Skam og skyld over ikke at slå til må heller ikke blive en undskyldning for ingenting at gøre.

Birger Nygaards recept lyder på troens gennemprøvede praksis med bøn og bibellæsning. Det er handlinger, som ved gentagelse øger troen. Når vi vælger at tro, at der er én, der hører os, når vi beder, så giver det mening at bede. Også selvom vi ikke altid får svar på vores bønner.

På samme måde vokser troen, når vi rækker den anden en lillefinger. Ofte får vi hele armen igen! Det gælder både fra Gud og næsten.

» Ofte får vi hele armen igen! «

Byens imam anbefaler folk at gå i kirke

Det er tirsdag. Klokken er 14. Dørene er slået op til Åben Kirke i Kløvermarkskirken i Holbæk. I begyndelsen sidder der en lille flok menighedsmedlemmer. De drikker kaffe, mens de vender stort og småt.

[≡] Ane Hylleberg

[📺] Bent Lasse Hansen

De fortæller om *Åben Kirke* – hvordan det begynde, og hvordan det voksede. Sidste tirsdag kom 50 nydanskere, som på forskellig vis fik den hjælp, de havde brug for.

Næsten uden jeg bemærker det, kommer der flere. De fleste er unge kvinder, der sætter sig stille rundt om. Flere af dem bærer tørklæde. De mænd, der kommer, gør

sig mere bemærkede – de kommer hen til os og hilser. Et par af dem sætter sig ved vores bord. Den ene, en ældre schweizisk mand, der har boet i Danmark i mange år, kom, fordi han ønskede hjælp til sin computer. Nu kommer han for at være en del af det fællesskab, han godt kan lide.

» Det er rart at være et sted, hvor der er en holdning til livet. «

Menighed og lokalsamfund

Åben Kirke begyndte med, at menigheden tog kontakt til Sprogskolen. Det blev startskud til et frugtbart samarbejde med kommunen. I begyndelsen formidlede Sprogskolen kontakten til kirken, men nu er det et mund-til-mund anbefaling, der får nye til at komme. Der kommer mange flygtninge til Holbæk, og menighedsmedlemmer har på kommunens opfordring deltaget i lokale borgermøder for at fortælle om de gevinster, samværet med nydanskere kan give!

Mange forskellige ansigter

De fleste kommer for at få hjælp til dansk. Og der kommer mange »venligboere« for at hjælpe – som regel 15-20, hvoraf flere er pensionerede lærere. Behovet kan også være at forstå breve fra stat og kommune eller hjælp til jobansøgninger.

Åben Kirke er et mix af mange kulturer og nationaliteter. På et tidspunkt fik byens imam lektiehjælp her, og han har siden anbefalet kirken til flere muslimer. Alle ønsker med et

åbent sind at tage sig af dem, der kommer. Det giver god mening at arbejde socialt. Det er som at gå i Jesus' fodspor. Jesus spurgte ikke om tro – alle var velkomne! Sådan skal det også være i Holbæk Baptistkirke.

En holdning til livet

Der holdes ingen andagt, men hvis folk stiller spørgsmål, får de svar! Sommetider kommer nogen, der ønsker forbøn, og så bliver der bedt en personlig bøn. Menighedens medlemmer oplever, at de ikke-kristne brugere synes, det er rart at være et sted, hvor der er en holdning til livet – dét betyder noget. Det er ingen hindring at være i en kirke – tværtimod.

Åben Kirke er ikke kun værdifuld for brugerne, men også for menigheden. De medlemmer, jeg sidder sammen med, fortæller, hvordan der knyttes venskaber. Det er givende, fordi man altid får noget igen – og man bliver selv klogere. På lørdag er flere inviteret til bryllup hos en flygtning, som endelig har fået sin familie hertil.

Mere end Åben Kirke

Kirken gør også andet for at integrere nydanskere – der arrangeres fællesspisning for småbørnsfamilier, hvor fællesskabet styrkes, og der synges med børnene. Og ved gudstjenester opleves et sammensurium af mange nationaliteter, hvor det fælles sprog er dansk.

Menigheden skaffer penge på flere måder, fx på Sommerstævnet, hvor overskud fra café og pølsevogn betyder, at nydanskere kan inviteres med på stævnet. *Åben Kirke* har også fået 9.500 kr. fra kommunens integrationspulje.

Jeg kommer selv i sving

Der kommer en ung kvinde indhyllet i et smukt, blåt tørklæde. Hun ønsker hjælp til sine lektier. Der er ingen 'hjælpere' ledige, så jeg kaster mig ud på dybt vand med dansk grammatik. Og det viser sig, at jeg kan svømme! Jeg forestiller mig, at det er sådan, det har været for menigheden i Holbæk.

Jeg fyldes af en god følelse, fordi jeg kan være med til at gøre en forskel – så jeg forlader kirken opmuntret over at være en del af et baptistfællesskab, der på så mange måder gør en indsats, hvor der er behov. Dét må da være at gå i Jesus' fodspor.

Læs mere på www.holbaek-baptistkirke.dk/kirkens-aktiviteter/aben-kirke.

Når vi tør dele de gode nyheder

Ragna, Katapult-deltager: »Jeg drømmer om, at jeg kan blive »flydende« til at tale evangeliet, så mit liv må bære masser af frugt«. I begyndelsen af april var syv teams fra fire forskellige kirkesamfund samlet til det første Katapult-forløb. Katapult er etableret af Kirke Planter Net¹⁾ og skal hjælpe menigheder med at få oprettet nye missionale trosfællesskaber.

[≡] Thomas Willer

[📷] Jack Fussell

Det blev intense 48 timer, som både var udfordrende, men også gav tro på nye muligheder og håb for at se nye mennesker begynde at følge efter Jesus. *Katapult* bliver af *Mission i Danmark-udvalget*²⁾ set som det primære redskab til at etablere nye fællesskaber og på længere sigt nye menigheder i Danmark.

Sæt ord på evangeliet

Formålet med *Katapult* er at hjælpe kristne med at skabe nye fællesskaber, hvor mennesker kommer til tro og bliver disciple af Jesus. Der kan være mange grunde til, at det ikke sker, men en af årsagerne kan være, at vi ikke kan finde ud af at sætte ord på, hvad de gode nyheder er. Derfor ønsker *Katapult* at hjælpe folk til at få sat ord på de gode nyheder og giver redskaber til rent faktisk at dele dem med vores naboer, venner, kolleger og andre.

Discipelskab

Det var interessant at observere undervisningen og også selv blive udfordret. *Caesar Kalinowski*, som underviser på *Katapult*, siger: »Jesus fortæller os, at vores vigtigste opgave er at skabe disciple, og hvis vi ikke er i gang med at gøre andre mennesker til disciple, at hjælpe dem med at gå fraantro til tillid til Gud på alle områder af deres liv, så har vi jo misset det, som Gud kalder os til. Så spørgsmålet er: »Hvem er du i gang med at gøre til en discipel?«

Caesar mener, at ofte er vi ikke i gang med at gøre andre til disciple, enten fordi vi ikke selv oplever, at Jesus er gode nyheder til os, eller fordi vi ikke kender de gode nyheder. Derfor begyndte han med at gennemgå Bibelen via 20 fortællinger. Og når man i løbet af seks timer får Bibelens historie serveret via 20 mini-historier, oplever man de gode nyheder på en helt ny måde. Der blev jeg selv udfordret og så sammenhænge, som jeg ikke før har set.

Ud i virkeligheden

Den første *Katapult*-samling var ikke blot undervisning, samtaler og historier. Deltagerne blev også udfordret til at gå ud i Århus by og lære nye folk at kende. Som *Caesar* siger: »Hvis vi ikke altid har lyst til at dele de gode nyheder med folk og tænker, at folk ikke har brug for dem, så er det nok, fordi vi ikke tror, det er gode nyheder for os selv og for andre.« Udfordrende, men nok også sande ord.

1) Se www.kirkeplanternet.dk

2) Et af BaptistKirkens arbejdsudvalg

» At hjælpe dem med at gå fra
vantro til tillid til Gud på alle områder
af deres liv. «

Guds historie blev relevant

Jeg var selv med på et team, og vi gik ud på en vinbar i Århus. Det blev en superinteressant aften, hvor vi fik øvet os på at dele de gode nyheder – på en måde, der gav mening for os, men også for dem, vi mødte. Vi sad i vores egen gruppe og var lidt nervøse over at skulle indlede en samtale med vildtfremmede mennesker. Vi syntes, det var rimelig udansk. Men vi tog *Caesars* ord til os om, at hvis vi virkelig troede, at Jesus

er gode livsforvandlerne nyheder, så måtte vi hellere komme i gang. Vi faldt i snak med et ungt kærestepar og hørte deres historier om, hvordan de mødte hinanden, og hvad de drømte om. I grunden lyttede vi bare til deres historie og var oprigtigt interesserede. På et tidspunkt spurgte de ind til, hvem vi var, og så drejede vi snakken ind på Gud og Guds historie. Vi fik fortalt, hvordan vi oplevede, at Gud var gode nyheder for os og dem. Det var supergodt at opleve, hvor-

dan Guds historie blev relevant for dem. Hvor er det sjældent, at vi rent faktisk deler vores tro, som vi gjorde den aften.

At leve som missionærer

På *Katapult* drømmer vi om, at vi hver dag må leve som missionærer, der ser det som den mest naturlige ting at dele de gode nyheder, så mennesker må komme til tro og blive disciple, så nye fællesskaber kan opstå.

Frygt ikke – tro kun

Aldrig har nogen generation levet i et samfund med så mange ressourcer og så stor økonomisk og social sikkerhed som vores. Og dog er vi bange. Lille Danmark anno 2016 er et smørhul, som man for bare 100 år siden kun kunne drømme om, og som man de fleste steder i verden i dag misunder os.

» Jesus taler om troens verden og maler billedet af det Guds rige, som kun kan gribes og leves i tro. «

[≡] Birger Nygaard

[📷] Unsplash - Ales Krivec,

Patrick Fore og Alberto Restifo

Samtidig ved vi kun alt for godt, at vi lever i et samfund, hvor 500.000 danskere er ramt af stress og/eller er på lykkepiller. Ikke fordi de arbejder hårdere end for 100 år siden, men fordi en række forhold gør os usikre, angste, umyndige. Eksistentiel angst synes at have meget større plads, end virkeligheden berettiger til. Den har at gøre med manglende livsduelighed, hvor det blivende vilkår er, at vi ultimativt aldrig vil kunne være sikre på ret meget. Modernitetens indbildskhed er, at vi kan lave systemer, der »garanterer« livet for os. At det ikke handler om tro, men om at systemerne skal gøres mere perfekte. Derfor bliver vi angste, når vi ser, at systemer på både mikro- (fx »min efterlønsgaranti«) og makro- (fx Europas evne til at handle) niveau krakelerer.

Birger Nygaard

- Sekretariatschef, *Det Mellemkirkelige Råd* (Folkekirken)
- Har bl.a. været generalsekretær for *Dansk Missionsråd* og direktør i missionsorganisationen *Areopagos*
- Cand. theol. og MA i interkulturelle studier

» Modernitetens indbildskhed er, at vi kan lave systemer, der »garanterer« livet for os. «

Har I endnu ikke tro?

I netop den virkelighed træder Jesus ind med duften af en anden verden – ind i vores liv, samfund og menigheder med en ny forestillingsevne, der overgår alle vores spekulationer. Han taler om troens verden og maler billedet af det Guds rige, som kun kan gribes og leves i tro. På tværs af to årtusinder lærer han os de samme grundlæggende vilkår for menneskeliv: At der er en måde at leve på, der ikke styres af frygt, men bæres af tro. Et eksempel: Disciplene kæmper sig igennem en storm på søen, hvor undergangsscenerne er malet i deres ansigter – mens Jesus tager sig en lur bagest i båden. Da de dødsangste vækker ham, er hans kommentar: »Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?«¹

Forud for den begivenhed var Jesus' første forkyndelse, der indvarslede det ufatteligt enkle, dybe, epokegørende: »Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet«². Det er kirkeord, der er blevet så almindelige for os, at vi har svært ved at gribe, hvor eksistentielt omvæltende de er. »Omvendelse« er i kirkelig og offentlig opfattelse i alt for høj grad blevet til noget ydre, der har med religionsskifte at gøre.

Sandt er det, at den offentlige kirkedimension er en del af omvendelsen. Men det græske ord for omvendelse – *metanoia* – taler om noget meget dybere og mere gennemgribende: Det betyder at *tænke helt anderledes*. Med visionen om Guds rige og hans retfærdighed følger helt andre spilleregler end det frygtens og bekymringens rationale, som gang på gang både dengang og nu bringer dødsangsten frem i os.

Vi skal øve os

Den basis for Jesus' liv og lære har vi fået udfoldet i hele Det nye Testamente. I en bjergprædiken³, hvor Jesus søger at aflære os dødens logik og erstatte den med Guds riges dans: »I har hørt ..., men jeg siger jer«. Og i apostlenes liv og breve, hvor de på trods af al deres menneskelige svaghed og kommen til kort dog bringer duften af det helt anderledes Guds rige med sig. De øvede sig, ligesom vi skal øve os på dansen.

Og her er vi så. Kirkeårets store begivenheder jul, påske og pinse er overstået. Vi er inde i kirkeårets hverdagsrytme, hvor påskens og pinsens realiteter skal leves ud i almindeligt hverdagsliv i en verden, hvor dødens logik 1.000 gange dagligt bringer

1) Matthæus-evangeliet kap. 8, vers 23-27; Markus-evangeliet kap. 4, vers 35-41; Lukas-evangeliet kap. 8, vers 22-25

2) Markus-evangeliet kap. 1, vers 15

3) Matthæus-evangeliet kap. 5-7

→ reklameindslag for at få os til at gribe tilbage til frygtens logik. Mens frelse i kristen forstand er nåde og ren gave, er det at nære troens liv en livslang dannelsesproces. Mere end nogensinde er det vigtigt at være bevidst om, at det sekulære samfund ikke naturligt giver strukturer, der danner og nærer, men derimod tilbyder det en masse euforiserende ligegyldige eller skadelige alternativer.

Velafrøvede øvelser

Indøvelse i det omvendte liv er ikke en filosofisk proces, men konkret, daglig handling. Den kristne tradition stiller både grundtænkning og konkrete livsformer til rådighed, som alle har en afprøvet, tidløs og tværkulturel gyldighed. Det handler om i alle dimensioner af vores liv – tanke, vilje, følelser, legeme, socialt – at forme det, Bibelen kalder »hertet«, og som er udtryk for det, der fremmer, at vi bliver et helt menneske i tanke, handling og eksistens. De dimensioner af vores liv formes af det, vi tager ind og giver plads for. Kristen dannelse handler ikke om nyeste terapiform, men er gammelkendt: Daglig bibellæsning og bøn og perioder med retræte og fordybelse i Bi-

bel, bøn og åndelig læsning. Sammen med den personlige fordybelse og retræten bør vi bevidst give rum for vores næste i engagerede barmhjertighedsgerninger og søge åndeligt og menneskeligt fællesskab.

»Frygt ikke, tro kun«, er ikke blot smukke Jesus-ord, men er dit grundlæggende eksistentielle valg. De seneste års mere

» Indøvelse i det omvendte liv er ikke en filosofisk proces, men konkret, daglig handling. «

end 100 nye udgivelser inden for åndelig dannelse, som vi fx finder på www.boedal.dk er udtryk for, at stadig flere, der er mættet af frygtens mareridt, søger tilbage til kilderne for et bæredygtigt liv formet af tro. Må resten af 2016 for dig blive begyndelsen på en ny vandring i opøvelse af troslivets åndedræt gennem konkrete trospraksis'er.

Kirkernes Sociale Arbejde i Silkeborg

Otte kirker har sammen med Blå Kors skabt et netværk, der hjælper sårbare og udsatte mennesker. Det er Silkeborg Oasekirke, Borgerkirken, Baptistkirken, Silkeborg Frikirke, Kirken ved søerne, Søhøjlandets Kirke, Indre Mission og Luthersk Mission.

[≡] Bente Jensen

[📁] Arkiv

Silkeborg Oasekirke etablerede for ni år siden socialt arbejde. Efter nogle år ønskede andre kirker at være med og op-

fordrede til at bruge hinandens netværk til at skaffe frivillige. *Blå Kors Danmark* gik med i netværket og hjalp med at søge penge fra Socialministeriet. En toårig bevilling gav mulighed for at ansætte Ulla Kristensen som projektleder 10 timer om ugen.

Hun koordinerer indsatsen for mennesker i Silkeborg og nærmeste omegn. Den bevilling er nu udløbet, men man har løbende fået puljemidler, så Ulla Kristensen er stadig ansat ti timer om ugen.

Vision

»Vores vision for projektet er at være et inspirationsforum for kirkefolket og at udvikle konkret diakonalt arbejde til gavn for mennesker i byen. Lige nu er det fællesprojekter, men det kan også være projekter →

» Vores vision er at være et inspirationsforum for kirkefolket og at udvikle konkret diakonalt arbejde til gavn for mennesker i byen. «

at skabe overblik løfter ofte en tung byrde af skuldrene, så det er spændende og meningsfyldt at hjælpe.»

Praktisk hjælp

Gruppen består af 35 personer, der tilbyder hjælp til praktiske opgaver som oprydning, havearbejde, mindre reparationer, flytning m.m. Poul Erik fra Oasekirken fortæller: »Vi forsøger at være Jesus' hænder i lokalsamfundet ved at hjælpe mennesker, der er kørt fast i deres liv. Vi hjælper med praktiske opgaver, og vi lægger øre til, hvis der er behov for en samtale. Glæden i øjnene på dem, vi hjælper uden at skulle have noget til gengæld, er vores tak og velsignelse. Når kirken går ud og møder mennesker i deres svære liv, da møder du mennesker, som trænger til at høre det samme budskab, som vi har hørt, og blive mødt af det.«

Medvandrerrordningen

Gitte Eriksen fortæller: »Ud fra princippet om hjælp til selvhjælp og den enkeltes eget ønske om hjælp hjælper vi »bare for at hjælpe« uden at lægge skjul på vores kristne baggrund. Opgaverne er meget forskellige. Vi besøger ensomme ældre, mennesker som er fysisk eller psykisk syge, mennesker

med et misbrug. Vi forsøger at hjælpe mennesker i livskrise på grund af skilsmisse eller arbejdsløshed, eller hvor livet bare er blevet uoverskueligt. Unge mennesker med manglende forældreopbakning kan ønske en voksen at tale med, og vi har nogle få voksenvenner til børn af alenemødre. Vi går med til samtaler med kommunen og får ofte tilbagemeldinger om, at vores hjælp har stor betydning for mennesker – både fra dem, vi hjælper, og fra kommunen. Det er meget opmuntrende.«

Kontaktfamilie til flygtninge

Flygtninge tilknyttes en dansk familie og får derved hjælp til at blive en del af det

forankret i de enkelte kirker,« fortæller Ulla Kristensen og fortsætter: »Kristus' kærlighed er både udgangspunkt, forbillede og drivkraft i vores arbejde. Vi ønsker at tjene gennem praktisk hjælp og omsorg uden krav til medborgeren. Ønsker medborgeren at tale om tro og høre mere om kirkernes tilbud, gør vi gerne det, men kun på medborgerens foranledning.«

Fokusområder

Projektet tilbyder hjælp til seks fokusområder. Hvert fokusområde har en kontaktperson som man kan finde frem til i projektets brochure eller på hjemmesiden.¹ Ca. 120 frivillige arbejder inden for de forskellige områder.

Nu kan jeg smile igen!

Det er ofte tilbagemeldingen, når en »udsat medborger« har haft besøg af to fra teamet, der yder økonomisk hjælp. Kaj Jørgensen og Johannes Skårhøj fortæller: »Vi er 20 rådgivere, og vi fik sidste år 52 ansøgninger. Heraf var 77% var henvist af kommunen. Vi besøger medborgeren hjemme, og den typiske situation er et menneske med en stor, rodet bunke papirer, måske uåbnede kuverter.

I løbet af et par timer kommer vi rundt om Skat, Kommunen, RKI, kreditorer m.m. og udarbejder et gælds- og budgetske-ma. For langt de fleste finder vi en god løsning på en uoverskuelig økonomi. Bare det

1) Se www.kas-silkeborg.dk

danske samfund. Det kan dreje sig om hjælp med kontakt til myndighederne, men også socialt samvær, hvor man spiser sammen og bliver klogere på hinandens kultur og traditioner. Kontaktfamilien skal være indstillet på at fastholde kontakten i mindst et år. På to år er der matchet 17 danske familier til flygtningefamilier og migranter til stor glæde for flygtningene.

» Vi hjælper med praktiske opgaver, og vi lægger øre til, hvis der er behov for en samtale. «

Mad-delning og Familiehjælp

Overskydende mad fra sponsormiddage i BSV² gives til borgere, der har brug for det. *Familiehjælp* er et tilbud om hjælp til sårbare gravide eller nybakte mødre i samarbejde med sundhedsplejen og Frivilligcentret i Silkeborg.

Mange har fået hjælp

Samarbejdet med *Blå Kors* betyder, at deres tilbud til udsatte familier samt *TUBA*³ naturligt indgår i den vifte af diakonale tilbud, som netværket råder over. Ligeledes

har *Blå Kors* haft gavn af netværket bl.a. i forbindelse med beboere, der flytter ud efter endt misbrugsbehandling. Siden projektet blev oprettet, har frivillige fra *Kirkernes Sociale Arbejde* hjulpet i mere end 250 hjem.

Man behøver ikke være en del af medlemskirkerne for at få del i hjælpen, og næsten ingen fra kirkerne spørger om hjælpen. Det gør ofte mennesker, der er henvist fra Silkeborg kommune eller fra Frivilligcentret.

2) Bjerringbro-Silkeborg Elitehåndbold

3) TUBA står for Terapi og rådgivning for Unge der er Børn af Alkoholmisbrugere.

Bekræftelse af en ubetinget menneskelighed

» Man møder ikke en narkoman, en hjemløs, en psykisk syg, en ensom, men et menneske! «

Diakoni er evangeliet udtrykt i handling. Den diakonale handling i sig selv kan altså forkynde og formidle evangeliet og er ikke afhængig af, at vi sætter ord på. Formålet med den praktiske, diakonale handling er udelukkende at bekræfte en ubetinget menneskelighed. Det er ikke diakoniens opgave at føre den anden frem til en forbedret livssituation, men at bekræfte os begge som mennesker med samme menneskeværd. Livet skal ikke »gå op« som et regnestykke, men livet skal leves.¹ Det er diakoniens to væsentlige forudsætninger.

[≡] Conny Hjelm

[📷] Unsplash – Liane Metzler

Hans kaldenavn var »Hunden«. Han havde en voldsom psykisk sygdom. Han var stor og kendt for et ulmende temperament. Viktoria på ni år, han og jeg sad sammen med andre kirkegængere til kirkefrokost. Pladsen var trang, og vi sad tæt. Indimellem blev jeg lidt usikker og tænkte: »Hvordan passer jeg på Viktoria, hvis han begynder at ulme?« Og så sker det fantastiske, at »Hunden« forsigtigt læner sig hen mod Viktoria og spørger: »Hvilken klasse går du i?« Og hun svarer frejdigt: »Tredje«. Og så var den samtale gjort.

Det blev en påmindelse om, at bekræftelsen af det ubetinget menneskelige kan komme fra de mest uventede personer. Viktoria var fremmed i sammenhængen, og »Hunden« prøvede at byde hende velkommen! De andre ved bordet var optaget af at tale med dem, de plejede at mødes med. Med sit enkle spørgsmål, som han sikkert har brugt tid på at få frem, bekræftede han hende som et menneske på ni år.

Hans handling forkyndte evangeliet om

Guds nåde: At han ser på sit barn med blide øjne. Så enkel er diakoni, egentlig.

Diakoni er nemmere sagt end gjort!

Alle kan udføre en faglig diakonal handling. Hvis man vælger at uddanne sig i diakoni, bliver man (forhåbentlig) dygtigere og kan udføre de diakonale handlinger mere kvalificeret. Det kan sammenlignes med, at alle kan sætte plaster på et sår, men en uddannet sygeplejerske kan (forhåbentlig) mere. Men alle kan altså udøve diakoni!

Faget diakoni tager udgangspunkt i den andens menneskelighed – derimod ikke i den rolle eller den status, som personen har. Derfor møder man ikke en narkoman, en hjemløs, en psykisk syg, en ensom, men et *menneske!* Mennesket kan så være ensomt, lide af en psykisk sygdom, mangle et sted at bo eller være afhængig af stoffer. Måske er det netop dér, diakonien skiller sig ud: Uanset, hvordan du og dit liv er, bekræftes du midt i elendigheden som et helt og enestående, elsket menneske, og ikke som en fiasko, eller én der har brug for nye muligheder for at kunne gøre det bedre. Nej, *midt* i det svære mødes vi to – lige

menneskelige og lige værdifulde. Diakoni er at gøre *det* i praksis, og det kan man både som nybegynder og som erfaren.

Det diakonale fællesskab – gave og opgave

Det kristne menneskesyn tilkendegiver, at vi er skabt til fællesskab med hinanden og med naturen. Her menes ikke et overskuds-fællesskab, men et livsfællesskab, hvor vi tager del i det liv, vi erfarer, enten det er kraftfuldt eller svækket.

Den faglige diakonale handling bliver derved en del af Guds konstante nyskabelse af os som mennesker og af det menneskelige. Og det kræver, at vi indgår i samspil med medmennesket, fordi vi alle er en del af Guds fællesskab, og vi er alle undervejs.

Det diakonale fællesskab består af mennesker, som Gud har gjort hellige, og er et fællesskab, der udfordrer vores individualisme, fordi det fordrer, at vi tør være gensidigt afhængige af hinanden.

Conny Hjelm

- er diakon og Ph.d. studerende på *Center for Diakoni og Ledelse*, Dianalund

1) I min masteropgave er diakoniens faglighed defineret således: »Diakoniens faglighed hører hjemme i kristendommens handlingsdimension og har alene til opgave at bekræfte en ubetinget menneskelighed«. Se <https://brage.bibsys.no/xmlui/handle/11250/296386>

Saralystkirken – Kirke og Kulturcenter

Saralystkirken i Aarhus er tilknyttet Det Danske Missionsforbund. Kirken opstod i 2006 efter en sammenslutning af Saronkirken og Højbjerg Frikirke.

[≡] Bente Jensen

[📷] Saralystkirken

Menigheden har i maj måned fejret 10 års jubilæum og består i dag af ca. 130 voksne medlemmer, 25-40 børn samt 50-70 andre, der ofte dukker op til arrangementer eller gudstjenester.

En sendt kirke

»Vi ser os først og fremmest som en sendt kirke!« siger kirkens præst John Lorenzen og fortsætter: »En af de største gaver, kirken kan give verden, er at være kirke. Vi skal ikke blot samles og invitere gæster indenfor. Visionen har en langt større dybde og dynamik og betyder, at vi ønsker at være et mangfoldigt fællesskab af mennesker, der samles og sendes ud i byen, så vi er nærværende og til stede, hvor vi lever og er i hverdagen«.

En bred vifte af tilbud

Når kirken også fungerer som kulturcenter og musikskole, skyldes det den målrettede indsats for at se sig selv som et mis-

sionsfællesskab, udsendt af den sendende og skabende Gud. Det indebærer tilbud om klyngefællesskaber for voksne, familier og unge. Der er teenageklub, KulturCafé og kirkekursus for søgende mennesker.

Kirken ønsker at styrke det sociale ansvar ved at arbejde for at hjælpe vanskeligt stillede mennesker – børn, unge, voksne og ældre – uanset etnicitet og religion. Det kan være tilbud om økonomisk hjælp eller den praktiske hjælp, der udbydes to gange årligt. Hver mandag er der et tilbud til børn og forældre om samvær og fællesspisning i kirken.

Herudover arbejdes der målrettet med mentorskab og medvandring i kirken, hvor såvel nye som gamle troende tilbydes en relation til en anden person. Kirken er en uddannelsesmenighed og ønsker på den baggrund at tilbyde studerende et mentorskab baseret på uddannelsesforløb og interesse.

Musikskolen rummer gospel for børn og for voksne, klaverundervisning og leg og bevægelse for børn og voksne.

Det lugter af jord

»Evangeliet lugter af jord!« fortsætter John Lorenzen. »Det har det gjort, lige siden Kristus blev menneske og gik ind i kulturen for at møde mennesket dér, hvor det var. Alt, hvad Saralystkirken gør, sker med tanken om at være i mission og for at række ud til byen og lokalområdet samt for at inkludere nye i et eksisterende fællesskab. Derved kommer det til at handle om at omsætte spiritualitet til en missional tilgang. Spiritualitet er det, vi gør med det, vi tror. At leve med Helligånden er ikke bare ét punkt i en fælles historie, men et bagtæppe, der gør, at vi forstår teologien i lyset af den sendende Gud og den udsendte kirke«.

» En af de største gaver, kirken kan give verden, er at være kirke. «

Hyppig sprogvask

Kirkens opgave er bl.a. at forkynde de gode nyheder for mennesker, der ikke oplever sig som »syndere« og langt fra kan gen-

kende sig selv i det begreb. Til gengæld er der mange, der oplever, at livet fyldes med skam og skyld over ikke at kunne slå til i forhold til egne drømme, familien, jobbet, studiet, boligen og fritiden. Saralystkirken har målrettet arbejdet med sproget, der anvendes i gudstjenester, kirkeblad, hjemmesider m.m. For at sproget ikke skal skabe afstand, er der jævnlige »sprogvaske«: Sproget evalueres, og kirkebegreberne og indforståetheden »oversættes« til nye ord.

Accept og plads

Saralystkirken ønsker at være en tydelig missional menighed, der hverken klapper

folk i form eller forventer, de skal gå i takt. Kirkens atmosfære afspejler accept af og plads til alle, der ønsker at være en del af kirkens fællesskab. Saralystkirken ønsker at være tydelig i et polariserende samfund og pege på den gode vej, dog uden løftede pegefingere.

»Vi har mødt Guds frisættende kærlighed og ønsker at dele den med byen, og vi er klar til at lade den enkelte deltage i sit eget tempo, mens vi glad og frimodigt inviterer til mere fællesskab«, slutter John Lorenzen.

Destiny Gospel Choir er populært, koret sang både ved Himmelske Dage i København og ved Danske Kirkers Råds årsmøde i Domkirken.

En kirke der rækker ud – og ind

Det er ikke nemt, dét der med integration. Den afrikanske menighed, ICBC i Hvidovre, har prøvet at række ud til hvide danskere.

[≡] Tony

Acheampong

[📷] Michael Rønne

Rasmussen og

private

» Men de danskere, der kommer, bliver ikke særlig længe«, fortæller præsten *Tony Acheampong* i denne præsentation af menigheden. Og det selv om en del af menighedens ca. 230 medlemmer er studerende og andre, som er integrerede i det danske samfund.

Menigheden opstod på opfordring af Baptistkirken, som i 1999 sendte en forespørgsel til *Trinity Baptist Church* i London, en international migrant-menighed, om at etablere en kirke for migranter i København. ICBC, *International*

City Baptist Church, blev stiftet året efter. Ligesom alle andre kirker har kirken haft sin del af udfordringer. Vi startede med seks personer, der mødtes i medlemmernes hjem og holdt gudstjeneste. Hans Henrik Lund og Citykirken i Taastrup hjalp os meget i de første år.

Et dygtigt kor

Menigheden består af mange afrikanske nationaliteter. Vi har en meget energisk ungdomsgruppe, som også har et dygtigt kor, *Destiny Gospel Choir*, der får mange invitationer.

I løbet af sommeren har vi et evangelisations-team, der går ud i byen for at dele traktater ud og forkynde evangeliet. Vi har plantet en kirke i Oslo i Norge, og i juli vil vi tage til Oslo på missions-tur. De sidste ti år har vi også haft et projekt i Ghana sammen med bl.a. BaptistKirken. Det handler om at redde piger ud af Trokosi-slaveri.¹ Og vi har også et projekt i Zambia sammen med bl.a. *Kirkernes Integrations Tjeneste*. Projektet handler om at tale mod barne-ægteskaber.

Stadig ingen kirke

Det har ikke været nemt for os at finde et sted at holde gudstjeneste, efter vi mistede Broholmkirken, hvor vi var lejere. I 2014 lykkedes det imidlertid at købe en erhvervsbygning i Hvidovre, som skulle være vores permanente sted for gudstjenester.

Det skete bl.a. med hjælp fra flere baptistkirker, egne ressourcer og en kreditinstitution. Imidlertid vil den lejer, der er i bygningen, ikke flytte, så vi har måttet gå rettens vej. Vi vil meget gerne, at I beder for os, så vi kan flytte ind i vores egen kirke.

Socialt engagement

Vores medlemmer har mange behov. Ikke nødvendigvis økonomiske; men der er nogle kvinder, hvis mænd har forladt dem for flere år siden. De kvinder og deres børn er udfordret følelsesmæssigt. Vi har også nogle få med kroniske sygdomme. En af dem skal på hospitalet jævnligt for at få rensset sit blod. Han er meget svag fysisk og har brug for hjælp det meste af tiden.

Vi har også mennesker, der ikke har noget arbejde. Ikke fordi de er dovne, men bare fordi der ikke er arbejde at få. Endelig er afrikanere meget sociale mennesker. I Afrika har vi levet i storfamilier. Men sådan er det ikke i Danmark. I vores kirke har vi meget ensomme mennesker, og vi vil gerne tilbyde dem sociale aktiviteter og sommetider invitere dem hjem til os.

Den svære økonomi

Vores indtægter er primært medlemmernes tiende. Ikke alle medlemmerne har jobs, og ikke alle, der har jobs, kan betale tiende til menigheden. Vi gør vores bedste med den smule, vi har i indtægt til at drive kir-

ICBC

- International City Baptist Church
- Mødes i Esajas Skolen i Hvidovre
- 70-90 samles hver søndag til gudstjeneste

En hvid imellem alle de sorte danskere.

Børnene er ivrige for at aflevere deres kuverter.

ken og betale husleje i den bygning, vi ejer, men ikke kan bruge. Som migrantkirke har vi bestemt medlemmer, som ikke kan få enderne til at nå sammen, eller som er decideret fattige. Som præst leder jeg min kirke til at være omsorgsfuld og gøre, hvad Jesus ville have gjort. Vi beder personerne i menigheden om at hjælpe dem, der har behov for hjælp. – Det er historien om ICBC.

1) se mere herom i *baptist.dk* 6, 2015

Mission som Kristusvidnesbyrd

Paulus skriver:

Der er ingen forskel på jøder og grækere; alle har den samme Herre, rig nok for alle, som påkalder ham, for enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses. Men hvordan skal de påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på? Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker? Og hvordan skal nogen prædike uden at være udsendt? – som der står skrevet: »Hvor herligt lyder fodtrinene af dem, der bringer godt budskab!« Dog var det ikke alle, der adlød budskabet; for Esajas siger: »Herre, hvem troede på det, de hørte af os?«. Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord. Romerbrevet kap. 10, vers 12-17

Paulus, der kæmper med sit og dermed kristendommens forhold til det jødefolk, som han selv kommer fra, siger det mest centrale, der er at sige om kristen mission: Mennesker kan ikke tro på noget, de ikke har hørt om!

[≡] Hans Raun Iversen

[📷] Unsplash – Sergey Turkin

og Jordan Whitt

Paulus siger ikke, at troen springer automatisk ud af prædikenen. Det modsiges af såvel Paulus' som enhver senere kirkes erfaring. Han siger heller ikke, at det alene er prædikenen, der kan åbne vejen til tro, som det ofte er hævdet i luthersk teologi. Paulus ved udmærket, at den kristne tros mulighed kan fremmes såvel ved handling og holdning som ved forkyndelse.² Kristne er enten med- eller modarbejdere på troens mulighed – de udsender enten en god eller en dårlig ›duft‹ af budskabet om Kristus.³ Budskabet forkynder ikke sig selv, det kræver både en afsender og en tolkningshorisont.

Troværdig præsentation

Paulus siger, at troen forudsætter, at Kristusvidnesbyrdet er blevet præsentere-

ret for mennesker – og det på en troværdig måde⁴. Ingen kan indlade sig på en tro, de ikke har hørt om på en troværdig måde. Den kristne tro kan ikke leve, hvis den ikke gøres troværdigt gældende. Den kan ikke gøres troværdigt gældende, hvis der ikke er mennesker, for hvem troen er gældende på en måde, så det er umagen værd for dem – og måske endda en glædelig nødvendighed – at præsentere Kristustroen for andre mennesker. Og det forudsætter igen, at den kristne, der skal præsentere kristendommen, synes, at andre mennesker er gode nok til at få fortalt det gode budskab.

Vidner til livet

Alle gode ord kan misbruges, fx kan ›vidnesbyrd‹ bruges i et rigtigt skudsmålssystem eller om en ubærlig selvudkrængning. Men grundlæggende betyder det blot at bevidne noget vigtigt om en anden. Da Plinius den Yngre⁵ mistede en god ven, skrev han:

1) Se Romerbrevet kap. 9-11; især kap. 10, vers 12-17 i tekstboksen

2) Se fx Romerbrevet kap. 15, vers 18-19

3) 2. Korintherbrev kap. 2, vers 14-16

4) Romerbrevet kap. 10, vers 17

›Jeg har mistet vidnet til mit liv ... jeg er bange for, at jeg fra nu af vil komme til at leve mere skødesløst«. Det er elementært, at vi har brug for vidner til vores liv – et eller flere mennesker, som også når vi ikke selv er til stede kan bevidne, hvem vi er. Det er det – hverken mere eller mindre – Kristusvidnesbyrdet handler om: At bevidne, hvem Jesus Kristus er. Det er et udtryk for Jesus Kristus' dybe menneskelighed, at han som vi andre har brug for vidner om sit liv.

At gøre kristendommen gældende

Det centrale spørgsmål for kristen mission er, om kristendommen gøres gældende. Hvad det vil sige at gøre kristendommen gældende, kan udtrykkes på mange måde: At præsentere og repræsentere kristendommen blandt mennesker. Således Viggo Mortensen. Eller mere fokuseret: At gøre Jesus Kristus kendt, troet [og efterlevet], så vidt det nu står til mennesker at gøre det. Således Danmission 2003. At skabe mulighed for, at Jesus Kristus kan bo ved troen i menneskers hjerter. Således Efeserbrevet.⁶ Eller sagt mere pompøst og samtidig mere uforpligtende: At forkynde Jesus Kristus som hele verdens frelser. Således i flere nyere folkekirkelige betænkninger.

At ›gå imellem‹

I dansk sammenhæng er der vanskeligheder ved den internationale brug af ordet →

5) Romersk politiker og forfatter, født år 61

6) Efeserbrevet kap. 3, vers 17

›› Det er et udtryk for Jesus Kristus' dybe menneskelighed, at han som vi andre har brug for vidner om sit liv. ‹‹

mission, som ofte knyttes sammen med bedreviden, imperialisme eller anmassende adfærd, når det anvendes om kirkens arbejde i Danmark. Det er ekstra ærgerligt, da ordet mission ikke har nogen direkte brug i Det Nye Testamente (NT), selv om sagen selvfølgelig i høj grad er til stede.

Det samlende græske ord i NT for det, vi i kirken i dag kalder mission, er *diakonia*. Det forekommer 100 gange i forskellige sammenhænge. *Diakonia* betyder at gå imellem og således at være sendt af én, nemlig af Gud, for at gøre Guds gerning over for en anden, nemlig medmennesket. Derfor bruges *diakonia* i NT om enhver form for kristen tjeneste, altså nogenlunde på samme måde som mission bruges i kirken i dag.

Da diakoni i daglig kirkelig tale i dag bruges om »kirkeligt socialt arbejde«, kan *diakonia* dog vanskeligt samtidig bruges om hele bredden i kristne menneskers tjeneste. Derimod kan man tale om »den kristne mission« eller »kirkens mission« som et inklusivt og omfattende begreb i dag. Den afgørende sendelse eller mission er altid Guds, men kristne og kirker kan slutte sig til og søge at arbejde med på Guds mission.

At være i mission er at være døbt og sendt som en »go-between⁷⁾, der skal gøre Guds gerning blandt mennesker. *Diakonia* er NT's samlende ord om enhver tjeneste i Guds navn. Kristus er én, men *diakonia*'erne er mange.

Hans Raun Iversen

- Lektor ved Københavns Universitet, Teologi
- Aktuel forskning:
 - grundforskning som baggrund for ny lærebog i Praktisk teologi
 - det folkekirkelige i folkekirken – dansk kirkesyns-historie
 - afrikansk kristendom – folkelighed, menighedsliv og mission i Tanzania

7) Oversat: En, der går imellem

Tillid til Gud

Nu lukker sig mit øje,
Gud Fader i det høje,
i varetægt mig tag!
Fra synd og sorg og fare
din engel mig bevare,
som ledet har min fod i dag!

Mange af os er vokset op med den godnat-sang i forbindelse med aftenbønnen, når vi blev lagt i seng. Hjemme hos os sang vi altid »Jesu lille lam jeg er«, men jeg kan huske, at hos en af mine bedste, ældste venner, sang de altid dén sang.

[≡] Casper Walsøe Hansen

[📷] Flickr – Tiffany Terry

Der er noget over den sang. Det synes jeg faktisk stadig. Måske er det bare barndomsminder, men den lærte mig at have tillid til Gud. Det er en bøn. Man lægger sit liv i Guds hænder, og beder Gud om at beskytte det fra synd og sorg og fare og – sidst men ikke mindst – at han må lede min fod, som han gjorde det i dag. Tænk, at det kunne si-

ges med tre rim på et sprog, børn forstår! Og med en melodi, som får både store og små til at falde til ro. Ikke dårligt i 1813!

Gud og det onde

Men hvad så, når Gud ikke svarer på den bøn, som vi ønsker det? Når vi selv eller vores nærmeste ikke bliver bevaret fra synd, sorg eller fare? Når nogen har handlet utilgiveligt, når vi mister en af vores nærmeste, eller der opstår fare omkring os, og vi måske tager skade af det? Hvad så? Det passer ikke ind i den godnat-sangs fredelige, simple logik. At vi bliver irriterede er at sige det for mildt – *vi bliver vrede på Gud*. Og med rette. Vi forstår det ikke. Det er dybt uretfærdigt! Og hvordan kan en god Gud være til med så meget ondskab i verden? Det er ikke til at forstå.

Godhed og håb på trods

Den almægtige Gud – der skabte alt, og så, det var godt – så også din situation med al dens smerte og brudthed, og Gud så, at det var godt. Der er stadig godhed, selvom alt håb synes tabt. Der er stadig håb, og der er stadig grund til at have tillid til Gud, selvom du er vred på ham. Det er okay. – Små 200 år senere skrev Hanne Vinsten den moderne landeplage »Han er tillid værdig«². Jeg vil slutte med et uddrag af den stærke lovsang, der giver ekko af den gamle aftensalme.

*Jeg vil ære Gud på trods af det, der sker.
Alt forandrer sig, men han er stadig her.
I hans stærke hånd betror jeg den, jeg er.
Hører du det, min sjæl?
Han er tillid værdig.*

1) Peter Foersom, 1813.

2) Hanne Vinsten, 2011: »Troværdige og sande ord«

I serien »BaptistKirkens udvalg og arbejdsgrupper« har vi denne gang bedt Vibeke Dalsgaard, som ikke er medlem af udvalget, beskrive arbejdet.

Teologisk Forum

Teologisk Forum består af – set fra venstre – Torben Andersen, Johannes Aakjær Steenbuch og Bent Hylleberg.

Jeg er født og opvokset i en luthersk-evangelisk tradition – også kaldet den danske folkekirke. Allerede inden min konfirmation kan jeg huske, at jeg satte spørgsmålstegn ved, om det nu var dér, jeg hørte til. I mit liv var der passeret nogle ting, som gjorde, at jeg teologisk satte spørgsmålstegn ved både barndåben og statskirken. At skifte kirkesamfund er nu ikke som at skifte sportsklub, så selv om jeg aldrig syntes, jeg passede ind der, hvor jeg var, så blev jeg i en rum tid. I 2002 skete der en del sammenfaldende ting i mit liv, der gjorde, at jeg begyndte at komme i Pandrup Baptistkirke. Det, er jeg ikke i tvivl om, kom fra Gud, og jeg begyndte en vandring, hvor jeg tilsluttede mig menigheden i 2004. Min lange ørkenvandring var slut.

» Tænk, at teologisk viden også kan berige én med tvivl, og at det kan være en gave. «

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Gitte Elleby Jørgensen

Hvad har det nu med *Teologisk Forum* at gøre? Temmelig meget – for når man gør noget så radikalt i sit liv som at skifte kirke, er der brug for at finde en ny og forandret identitet. Hvor kommer vi fra? Hvad er baptister egentlig? Og mange andre spørgsmål trængte sig på. Tro, kirke og identitet hænger nøje sammen.

En kilde til viden

Jeg læste rigtig meget teologi i de år. Her var bl.a. *Teologisk Forum* en kilde til viden om min »nye identitet«. Ud over det opdagede jeg selvfølgelig, at også mit nye kirkesamfund havde udfordringer både internt og i det mis-

» Tro, kirke og identitet hænger
nøje sammen. «

sionsarbejde, som vi er skabt til. Senere er jeg fortsat med at holde mig orienteret via *Teologisk Forum* og har læst både materialet til Cape Town-erklæringen og »Hegnet, brønden og vejen«. Materiale, som kan læses af den enkelte med stor fornøjelse og kan anbefales til både grupper og menigheder til at få indsigt, inspiration og opmuntring.

Kirke og homoseksualitet

I 2012 udsendtes »Om homoseksuelles plads i menigheden«. Det var et oplæg, som fik stor betydning for mig personligt. Jeg har i mange år været splittet i det spørgsmål. Jeg kender mennesker med den seksuelle orientering, som lever i kærlighedsfulde forhold – ligesom Laust og jeg. Det er jo godt. Og det er det så ikke, for Bibelen

beskriver det som en alvorlig synd. Det er skidt, for Bibelen er jo sand. Gennem mange år forsvarede jeg, at homoseksualitet var synd, samtidig med at jeg altså havde en anden oplevelse af det levede liv.

Oplægget fra *Teologisk Forum* gav mig ikke svaret. Det lange, grundige, sobre oplæg lærte mig i stedet, at det er i orden at være i tvivl. Jeg holdt op med at være skræmsikker og valgte at være usikker. Jeg valgte dengang – og har det stadig sådan i dag – at dommen over det, som over andre ting i livet, er Herrens. Det betyder, at homoseksuelle mennesker er syndere ligesom også jeg – hverken værre eller bedre, og vi skal se på hinanden med kærlighed. Tænk, at teologisk viden også kan berige én med tvivl, og at det kan være en gave.

Inspiration til udvikling

Som lægprædikant har jeg fået megen inspiration af www.liturgi.dk, men det er nok alligevel de lidt større oplæg, der har givet mig mest inspiration til at udvikle mig som kristen og som medlem af Baptistkirken. Jeg er lige begyndt på »Om ledere og lederskab«. Det ser spændende ud. Det glæder jeg mig til at arbejde med.

Se også

www.liturgi.dk

www.baptistteologi.dk

www.anabaptist.dk

www.baptistkirken.dk/vaerktoejskassen/teologisk-forum/

Gud har været god mod mig!

» Det er jo ikke nok at døbe mennesker, de skal også undervises. «

»Jeg kan lige så godt sige, Gud har været god mod mig!« Sådan begynder **Emil** sin historie, og efterhånden som han udfolder sit liv, er det tydeligt, at det ikke bare er en talemåde eller et motto for ham, men grundstenen for hele hans liv.

[≡] Lea Binta Kjelgaard

[☐] Astrid Melkær Andersen

Emil Lauge Ibsen er uddannet planteskolegartner, men efter en periode med dårligt knæ måtte han opgive arbejdet, og han følte tydeligt Guds kald til et liv i tjeneste som præst. Efter at have læst tre år på præsteseminarieret i Tølløse fulgte en årrække med arbejde som præst i Thyland og Brovst inden efteruddannelse på *IBTS*¹ i *Rüschlikon* i Schweiz.

I 1950'erne mødte Emil sin Birte, f. Tylleskær Jensen. De blev gift og fik to børn, en søn og en datter. Da stillingen som præst i Østervrå blev ledig i 1973, slog familien sig ned der. »Børnene mente, at det var bedst, vi blev boende samme sted, indtil de var færdige med skolen. Da de blev færdige på henholdsvis gymnasiet og med læreruddannelsen, spurgte jeg dem, om vi kunne flytte nu, men det syntes de ikke, der var nogen grund til«, siger Emil smilende. Men børnene har arvet deres fars trang

og vilje til at gå efter Guds kald, hvor det end måtte føre dem. Således arbejder datteren Lone og hendes familie med undervisning og evangelisation i Papua Ny Guinea.

Evangeliserende undervisning

Netop det har fyldt meget for Emil gennem hele hans liv og tjeneste. »Det er jo ikke nok at døbe mennesker, de skal også undervises«. At skabe netværk og forhold til mennesker, der kan føre til samtaler, der i sidste ende kan føre til omvendelse og tro, leder jo også til, at de mennesker selv kan skabe netværk og forårsage omvendelse og tro. På den måde skabes der en positiv cyklus, hvor man når ud til flere og flere med evangeliet. Det er dét, Emil ønsker mere end noget andet. Han taler fx med begejstring om, hvordan rammerne i *Kirken i Kulturcenter Vendsyssel* (KKV) kan være med til at trække flere mennesker ind i Kristus' nærvær. »Vi ønsker og beder for en vækkel- se, men hvornår det sker, ved vi ikke.«

Afholdsmissionens fortaler

Allerede som 13-årig planteskolegartner relev tog Emil en beslutning om, at alkohol ikke var for ham, og han meldte sig ind i *Baptisternes Afholdsmission* (BAM). »Alkohol-kulturen i faget dengang tiltalte mig ikke. Selvom de andre vidste, at jeg ikke drak, blev jeg alligevel inviteret med til festerne: »Du kan jo bare blive til kaffen og så tage hjem, når øllerne kommer på bordet!«, sagde de. Så det gjorde jeg.« Senere kom Emil med i ledelsen af *Afholdungdommens Fællesråd*, og tjente der i knap 10 år, heraf 5 som formand.

Som formand for BAM siden 1973 var han i 1982 sammen med DBUF² med til at grundlægge »*Det Kristne Hjælpecenter, Kildegården*« i Ryslinge på Fyn. Her arbejder man med, at misbrugere bliver deres alkohol-, medicin- eller stofmisbrug kvit. Også her ser Emil, hvordan Gud har været med i arbejdet og hans tjeneste. »Vi forsøgte at blive amtsgodkendt. Det kunne give os et større økonomisk tilskud pr. beboer, men

1) International Baptist Theological Seminary – teologisk efteruddannelse for europæiske baptistpræster

2) Danske Baptisters Ungdomsforbund, senere: Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU)

» Vi tilbyder beboerne et nyt liv, fri for alkohol og narko og med mulighed for genrejsning i Kristus. «

→ det ville bl.a. betyde, at vi ikke måtte holde andagter for beboerne. Det kunne vi ikke gå med til. Fordi vi tilbyder beboerne et nyt liv, fri for alkohol og narko og med mulighed for genrejsning i Kristus, har vi en højere procent af helbredte end andre behandlingsinstitutioner«.

Stadig aktiv og tjenende

Emil har gennem sit arbejde rejst meget. Efter at være gået på efterløn som 64-årig rejste han og Birte ud i verden for at besøge deres børn og familier. På væggen hænger et sjældent familiebillede, der blev taget for to år siden, hvor begge børn med fa-

milier er samlet med Emil i midten af flokken. Familien betyder meget for Emil, og det er med iver og glæde, at han fortæller om sine børns og børnebørns bedrifter. Han er især taknemmelig over at kunne se, hvordan både børn og børnebørn vælger at være lydhyre over for Guds kald i deres liv.

Udover at besøge familien betyder pensionisttilværelsen heller ikke, at Emil står stille. Han er flittig deltager i diverse kirkelige aktiviteter og er med til at lede en netværks-café to gange om måneden i KKV i Sæsing med plads til samtale, andagt og frokost. Også her ser han, hvordan Gud velsigner hans tjeneste. »På få år er grup-

pen vokset fra 8-12 stykker til mere end 50. Det er mange stykker smørrebrød, der skal smøres, men vi er glade for, at der kommer så mange! Der deltager mange, der ikke er medlemmer af menigheden«.

Emil mistede sin kone til kræften i 2001, men han tager fortsat fat på livet, og det er tydeligt, at Gud er hans drivkraft. Igennem hele hans liv og historie, selv når han fortæller om sin datters kamp med brystkræft i 2009 og hans kones kamp med kræften, kan han se, hvordan Gud har ledt ham, og han understreger igen: »Gud har været god mod mig!«

Til Vores Gud

I juli 2015 udgav Dansk Oase lovsangs-CD'en »Til Vores Gud« med 10 nye danske lovsange.

[≡] Lea Binta Kjelgaard

[☒] Dansk Oase

Dansk Oase beskriver selv CD'en således: »Til Vores Gud er 10 danske lovsange om den treenige Gud: Faderen, vores skaber. Sønnen, vores frelser og konge. Helligånden, vores livgiver og vejleder. Sangene er skrevet og fortolket af en række forskellige lovsangsledere fra hele Danmark – bl.a. Christian Smalbro, Sofia Hedia,

Joachim Hejslet, Arvid Asmussen og Hanne Dalsgaard.«

Bredt spektrum

De 10 lovsange spænder vidt og udviser utrolig stor variation, så der er noget for alle. Der er stille, reflekterende lovsange som »Det er godt at takke Gud« og »Kongen og korset«, men der er også proklamerende lovsange som »Mit liv drejer sig om dig«, »Ud af mørket« og »Du tegner Kristus for os«. Stilmæssigt spænder de 10 sange også bredt, og CD'en indeholder fra stille lovsange til upbeat, country/pop.

Arvid Asmussen og sangskriverne bag

CD'en skriver selv, at de ønsker, at sangene må hjælpe os til at kende Gud bedre og elske Ham mere.

Du kan lytte til CD'en på Spotify eller købe den på iTunes eller www.novia.dk

Kig også forbi www.baptist.dk, hvor du kan lytte til den smukke, reflekterende lovsang »Det er godt at takke Gud« og til en nyfortolkning af salmen »Helligånd, vor sorg du slukke«.

Fælles om at være kirke for børn og unge

Tre frikirker i Rønne på Bornholm har nu i næsten et år haft fælles børne-, teenage- og ungdomsarbejde.

[≡] Camilla Westen

[📷] privat

Der er over 200 børn fordelt på fire arbejdsgrøene, Minimax 0-5 år, Supermax/King 6 år til 6. kl., J-Way 6.-9. kl og U! fra 9. kl. og op.

De forskellige grøene holder til jævnt fordelt i kirkerne: Supermax i Missionskirken (Missionsforbundet), J-Way i Pinsekirken og Minimax og U! i Baptistkirken.

Der er to ansatte, som lønnes af de tre kirker tilsammen.

Man har valgt at sikre både ejerskab og genkendelighed ved, at der er en repræsentant fra alle kirkerne i hver ledelsesgruppe. Den overordnede ledelse er organiseret på samme måde.

»Vi har valgt ikke at lade os begrænse af »kirkepolitik« og »frygten« for at udhule de enkelte kirker. Det var vigtigere for os at skabe nogle levende og attraktive fællesskaber og tilbud både for kirkernes børn og for børn og unge fra vores by«, siger Michael Kaarby, præst i Pinsekirken.

Flemming Frandsen, formand i Missi-

onskirkens menighedsråd, siger: »Der er flere børn i det tværkirkelige arbejde, end der var før i de tre kirker tilsammen. Det er jo ofte sådan, at hvor unge mennesker er, kommer der flere.«

God støtte

Jesper Pedersen er både formand for menighedsrådet i Baptistkirken Bornholm og leder i teenage-arbejdet. Han siger: »Vi har haft solid opbakning fra vores lokale kirker og igennem hele forløbet fra vores tre kirkers børne- og ungdomsforbund, BBU, MBU og PBU, både økonomisk og med gode råd. Det forventer vi også i fremtiden. Vi kan konstatere, at rigtig meget er gået rigtig godt, og det skyldes alene de fantastiske medarbejdere og frivillige, vi har i vores lederteams. Selvfølgelig er der også nogle få områder, vi skal kikke nærmere på i fremtiden.«

Kompromisser

Han fortsætter: »Det er min erfaring, at når man snakker fælleskirkeligt arbejde, hvad

enten det er økumenisk eller frikirkeligt, er det altid bedre at fokusere på og arbejde med de ting, man kan være enige om – for det er det meste. I stedet for at fremhæve de ting, der kan være problematiske ved samarbejdet.

Vi arbejder for et fælles formål, og jeg tror ærlig talt, at Gud hiver sig selv i håret af irritation. Vi mennesker skaber jo selv de her problematikker, som i bund og grund er ligegyldige. Vi er jo ikke i tvivl om, hvad formålet er med det hele.

Så selvfølgelig er der indgået kompromisser for at få arbejdet til at fungere fælleskirkeligt. Men det er sagen værd, så længe vi som kirker er enige om, hvad det fælles mål er: Nemlig at alle øens børn og

unge skal have mulighed for at høre om Jesus Kristus som vores frelser og igennem Biblens ord få at vide, hvad der er rigtigt og forkert – set ud fra vores synspunkter som frikirker.»

Døbt

Hjørring

15.05.2016: *Ruth Jørgensen*, f. 29.05.1936

Silkeborg

01.05.2016: *Joshua Mugisha Gatoto*, f. 11.10.2003

01.05.2016: *Prince Munyakarama*, f. 30.11.2000

01.05.2016: *Sandrine Mutoni*, f. 29.04.2002

01.05.2016: *Simon Bacanamwo*, f. 09.02.2003

Optaget

Odense

17.04.2016: *Cynthia Padi Huulgaard-Pedersen*,

f. 09.06.1953, døbt 08.05.1989

17.04.2016: *Peder Huulgaard-Pedersen*,

f. 14.01.1945, døbt 29.03.2012

Silkeborg

01.05.2016: *Francine Gatoto*,

f. 25.03.1971, døbt 19.04.2009

01.05.2016: *Esperance Nyirabaruta*,

f. 28.09.1978, døbt 24.12.1995

Døde

Hjørring

Aage Heilesen, født 26.09.1936, døbt i Sindal

27.04.1952, døde 25.05.2016

Holbæk

Kaj Preben Olesen, født 09.09.1930,

døbt i Frederikshavn 30.04.1950, døde 21.04.2016

Nørresundby-Vodskov

Jens Christian Johansen, født 06.01.1960,

døbt i Nørresundby 07.09.1975, døde 11.05.2016

Odense

Varla Jensen, født 19.07.1925, døbt i Vantinge

25.12.1953, døde 26.04.2016

Hans Christian Tuemand, født 07.11.1919,

døbt i Odense 11.09.1949, døde 04.05.2016

Bethelkirken, Aalborg

Werner Anesen, født 10.02.20,

døbt i Nørresundby 03.05.36, døde 09.05.16

Platform

– lær ny discipelpraksis på Sommerstævnets alternative scene

Platform er ikke kun en ungdomscamp, men også den alternative scene på Sommerstævnet. Med Platform ønsker vi at give et centralt placeret tilbud med et ungdommeligt præg for alle interesserede på en mindre scene end i hallen.

[] Henrik Holmgaard

[] Kurt Bøgsted

Arets tema »/ *Åndens kraft* » bliver bl.a. bredt ud på tre formiddage med undervisning om discipelliv og -praksis. I år sætter vi særligt fokus på, hvordan livet i Ånden ser ud i et hverdags-, studie-, arbejds- eller familieliv. Vores håb er, at du som deltager vil lære noget om livet som discipel, der er meget mere end at være frivillig medarbejder i kirken.

Discipelskab i praksis

På *Platform* er vi selv optaget af, hvordan discipelskab ser ud, når livet er travlt. Det kan være en udfordring at få mysteriet om Gud til at give mening midt i et studieliv, der handler om videnskabelighed – eller at give troen videre til vores børn eller at udleve den på arbejdspladsen.

Discipelskab er en læringsproces og er den ny orientering af livet, som Guds rige bringer i os. Vi kan fx læse om det i Jesus' undervisning på bjerget¹ – et enkelt budskab, der støtter og udfordrer os til at leve som disciple, der både hører og gør deres Herres vilje.

Hvornår kan vi sige, at vi har lært noget nyt om at være disciple? Når vi kan forklare det til andre, og det kan leves ud i praksis! Discipelskab er ikke kun teologisk spekulation, men derimod en praktisk, livsnær og forvandlende måde at leve på – formet ud af en efterfølgelse af Jesus som Gud, Herre og Mester.

Hverdagens store spørgsmål

Vi er ret overbeviste om, at de fleste mennesker igennem deres hverdagsliv, måske ubevidst, er i gang med at besvare to store og vigtige spørgsmål: Hvilket liv vil jeg gerne leve, og hvilken person vil jeg gerne blive til? – Det er to ret enkle, men udfordrende spørgsmål, som vi er overbeviste om, at Jesus' budskab om Guds rige giver os nogle enkle praksisser og svar på, der gør det meningsfyldt og relevant for hverdagslivet.

Det er ikke altid, at deltagelsen i gudstjenesten og livet som frivillig i kirken bes-

varer de spørgsmål. Derfor er det nødvendigt, at vi lærer at tilegne os og omsætte Jesus' budskab og liv, så det kan leves i hverdagen, i fællesskab med andre og blive et meningsfyldt svar på vores grundlæggende spørgsmål om tilværelsen. Den udfordring prøver vi kræfter med på *Platform* med håb om, at flere vil tage refleksion og praksis med tilbage til de lokale menigheder og arbejde videre med at leve som disciple.

Undervisningen om discipelliv og -praksis ligger de første tre formiddage på Sommerstævnet – mandag, tirsdag, onsdag. Form og indhold er tilrettelagt med udgangspunkt i, at *Platform* er den alternative scene på Sommerstævnet. De mindre rammer giver muligheder for oplæg, dialog og fælles refleksion og læring. Undervisningen om discipelskab bliver tilrettelagt med korte oplæg, som derefter kan drøftes i mindre grupper, alt efter hvilken livssituation du befinder dig i fx som studerende, familie eller i forhold til arbejdsliv. Der bliver produceret et lille hæfte med ressourcer og ideer til disci-

1) Matthæus-evangeliet kap. 5-7

» Discipelskab er ikke kun teologisk spekulation, men derimod en praktisk, livsnær og forvandlende måde at leve på. «

pelpraksis, som du kan øve og udleve videre, når du kommer hjem fra Sommerstævnet. Vi håber, at *Platform* i år må blive en inspiration for dig til »I Åndens kraft« at udleve et liv i efterfølgel-

se af Jesus sammen med andre, så mennesker må blive disciple omkring dig i hverdagen.

Så selvom du ikke er tilmeldt *Platform*, håber vi at se dig komme forbi teltet enten til undervisning om formiddagen, til at deltage i 'dagens spændingsfelt' eller være med i cafelivet om aftenen med forskellige typer underholdning – alt fra koncert, stand up, trylleri, pub quiz og selvfølgelig masser af hygge og fællesskab.

Kirketage, folkemord og fremtid i Burundi

– en ny generation af yngre ledere er klar til at slås med udfordringerne i Burundis baptistkirke.

[≡] [📧] Rasmus Hylleberg, udsendt medarbejder bosiddende i Kigali

> **H**vor mange kirketage kan vi blive ved med at samle ind til i Burundi? lød et let kritisk spørgsmål på et årsmøde for knap 20 år siden. Jeg har tænkt på det mange gange siden, men først rigtig forstået svaret efter nu at have arbejdet sammen med vores søsterkirke i knap halvandet år. Svaret er rigtig, rigtig mange.

Kirketage

Med det antal kirker, vi danske baptister allerede har samlet penge ind til, kunne man let tro, at Burundis baptister tælles i flere hundredtusinder. Sandheden er mere be-

skeden. *Julien Nsengiyumva*, der netop er trådt tilbage som formand efter otte års tjeneste, gjorde status i sin sidste formandsberetning: Siden 2008 er UE¹ vokset fra 35.000 til 50.000 medlemmer og fra 50 til 120 kirker.

Julien har været en glimrende formand, men fremgangen skyldes nok især, at 12 års borgerkrig sluttede omkring 2005. Burundi har gennem årene været hårdt ramt, og Burundis baptister er ikke sluppet nådigt gennem konflikterne. At være kirke i Afrika er lidt som at spille ludo – man bliver ofte slået tilbage til start.

1) Union des Eglises Baptistes du Burundi

Tragedie på tragedie

I folkemordet i Burundi i 1972 blev omkring 200.000 hutuer dræbt på få måneder, og Baptistkirken mistede 11 ud af ledelsens 13 mand samt hundreder andre ledende medarbejdere. I oktober 1993 indviede danske og burundiske baptister under stor festivitets kirkens nybyggede hovedkvarter i Bujumbura. Få måneder senere lå bygningen i ruiner. Burundis første demokratiske præsident var blevet dræbt, og massakrer rasede landet og kostede mere end 50.000 livet, herunder også mange baptister. Og her udbetales der ingen forsikringssummer. De fattige må til egne lommer hver gang.

Fremtiden er en luksus

De færreste i Burundi har tid til at tænke og planlægge efter den. Det skaber selv-sagt udfordringer for et kirkesamfund, og det er i stor modsætning til vores europæiske horisont og missionens og udviklingsbistandens fokus på, at alt skal være bæredygtigt. Men det skriver vi gladeligt, velvillende at udfordringen er kolossal – og per-

spektivet betydeligt længere end næste projektrapport.

Vi har vandret med Burundis baptister siden 1928, hvor det lille centralafrikanske land blev vores første »missionsmark« – og har ofte spurgt os selv, hvornår de dog kan stå på egne ben. I slutfirserne besluttede vi endda at udfase samarbejdet over en kortere årrække, men så let gik det jo ikke. Alle danske baptister, der har besøgt Burundi, har oplevet den dybe taknemmelighed over vores indsats og vilje til at stå side om side også i svære tider. Og dem ser der ud til at blive flere af. Granaterne runger endnu engang i Bujumburas gader og udfordrer den skrøbelige fred, som landet ellers var begyndt at vænne sig til. Forhåbentlig finder politikerne et kompromis, så Burundi ikke bliver slået helt hjem igen.

En ny generation

I Baptistkirken blev *Silas Ntukamazina* sidste år valgt som ny generalsekretær for en femårig periode. Han har gjort det fantastisk godt og samler en kirke, der har været splittet af både indre og ydre spændinger. På årets generalforsamling blev *Jean Jacques Masabo*, blot 36 år, valgt som ny formand for fire år. Dermed træder en ny generation i karakter til at lede Burundis baptister ind i fremtiden. De beder til, at vi fortsat vil vandre sammen med dem og støtte dem – med kirketage, missionsprojekter og forbøn.

Pause i årsmødeforhandlingerne.

» At være kirke i Afrika er lidt som at spille ludo – man bliver ofte slået tilbage til start. «

Silas og Jean Jaques Masabo, UEBB.

Støt flere tage

Du kan støtte flere kirketage på Mobile-Pay: 2299 6483 eller konto 3201 10042879 – mærk »kirkebyg« eller blot »IM«, hvis du vil støtte BaptistKirkens internationale mission generelt. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Flere historier

Flere historier fra Burundi og Rwanda findes i Rasmus og Line Hyllebergs nyhedsbreve – skriv til rasmus@hylleberg.info, hvis du vil på maillisten. Du kan også følge dem på Facebook: »Baptistkirken i Burundi og Rwanda«.

Læs mere om folkemordet og et portræt af Silas Ntukamazina på www.baptist.dk.

Statements

Det vrirler med ›statements‹ – udsagn/erklæringer – alle mulige steder. Det er en del af vores tid. Man kan vel sige, det er en trend.

[≡] Helle Kvist

[📧] www.michaelbuus.com

Det ses i boligindretningen som plakater eller som billeder til væggen, som print på blomstervaser og på tøj, i det offentlige rum, som wallstickers osv. Nogle gange er det bare for meget, men de giver som regel noget at tænke over, og der er også flere gange dobbelte betydninger af statements.

EVERY DAY MAY NOT BE GOOD,
BUT THERE IS SOMETHING GOOD
IN EVERY DAY!¹

Ja, sådan er livet, tænkte jeg, da jeg så denne tekst! Ikke alle dage er lige gode, *men* der er noget godt i alle dage! Det giver os også alle sammen et ansvar – jeg kan være med til at gøre din dag god, og omvendt kan du også bidrage med noget positivt til min dag. Lad os øve os i at give et smil, møde dagen med positivt sind, tage del i andres liv og situation, lægge mærke til alle de små ting omkring os ...!

Hvad kan vi gøre ...

Her på vej til sommerstævne på *Efterskolen Lindenberg* glæder jeg mig til nogle dejlige dage med spændende indhold sammen med ›hele familien‹ fra Baptistkirken og Missionsforbundet. Lad os gøre vores til, at det bliver en samling af gode dage for os allesammen – store som små! Ikke alt er målrettet netop til mig, men hvis jeg med positiv indstilling kan bidrage til andres gode oplevelser, får vi nok alle sammen en fantastisk uge!

Og endnu ét ...

Endnu et statement til eftertanke: Imagine, if earth is Paradise and we are unaware of it!?. Tænk efter en gang – og nyd dagen, livet og hinanden!

1) ›Ikke alle dage er lige gode, men der er noget godt i alle dage!‹
2) ›Tænk, hvis jorden er paradys, og vi slet ikke lægger mærke til det ...!‹

DANMARK
PP